

OD AUTORKY SERIÁLU KOSTI

KATHY REICHS

BRENDAN REICHS

V KORISŤ

SÉRIA
VIROZA
POKRAČUJE

KORIST

KATHY REICHS
A BRENDAN REICHS
napísali tieto knihy:

séria Viráti

VIRÓZA

KORISŤ

KATHY REICHS
napísala aj tieto knihy:

séria o Temperance Brennanovej

PRÍDEM ŤA ZABIŤ

NEVINNÉ OBETE

SMRTIACE ROZHODNUTIE

OSUDNÁ CESTA

VRAŽEDNÉ TAJOMSTVÁ

HOLÉ KOSTI

KATHY REICHS
& BRENDAN REICHS

KORISTŮ

POKRAČOVANIE ROMÁNU
VIRÓZA

slovar

Copyright © 2011 by Kathy Reichs

Translation © Andrea Cséfalvay Kopernická 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

Z anglického originálu

Kathy Reichs & Brendan Reichs: Virals series, Book 2 – Seizure,

ktorý vo vydavateľstve Razorbill, New York 2011,

preložila Andrea Cséfalvay Kopernická.

Zodpovedná redaktorka Martina Šebeková

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2014.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

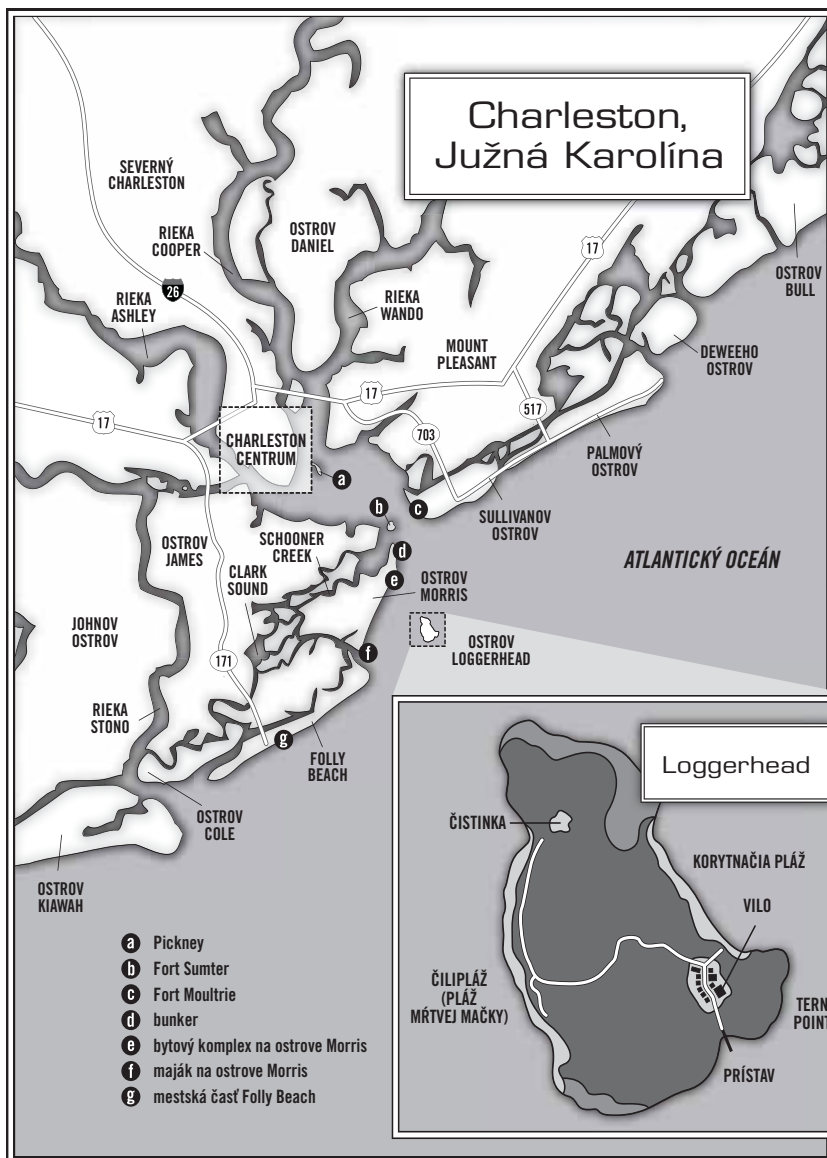
ISBN 978-80-556-1029-0

www.slovart.sk

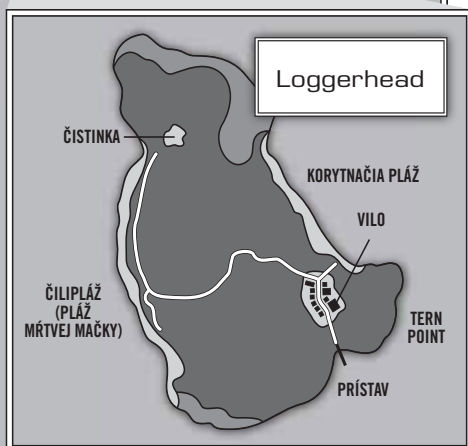
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

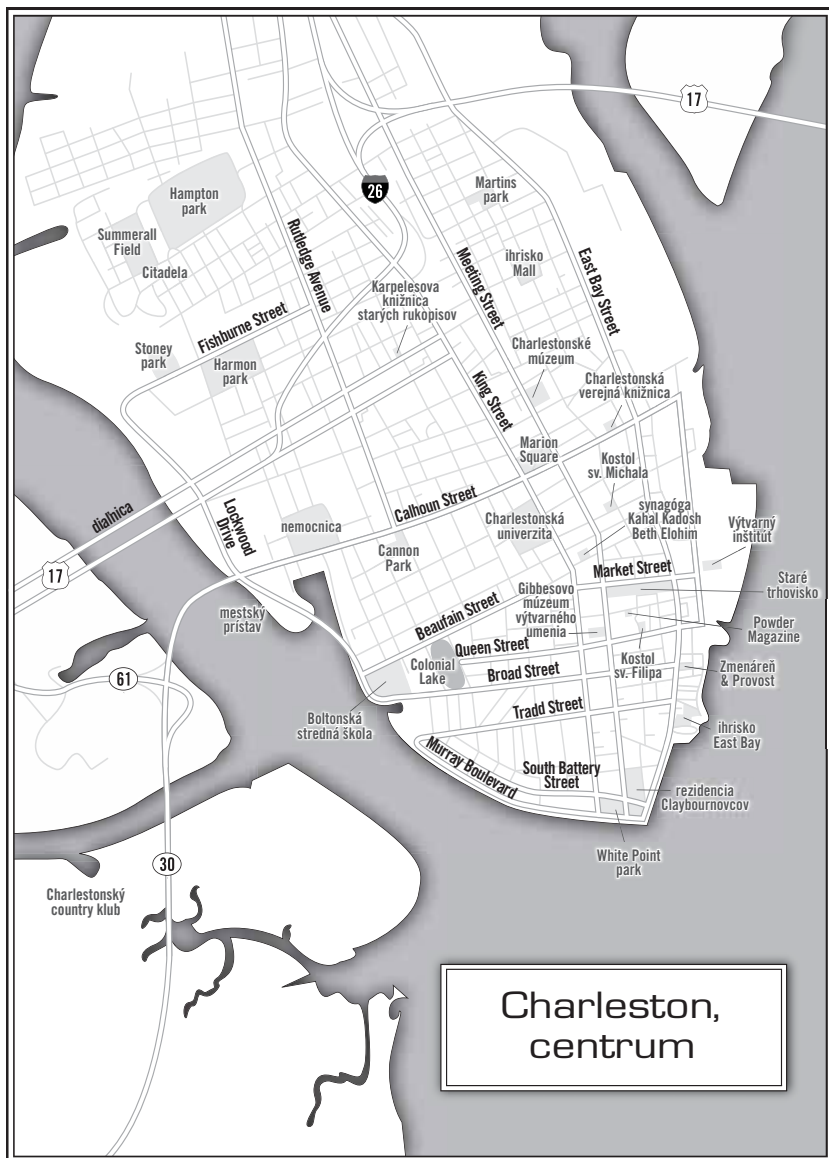
*Mojim kritikom z Texasu – Hannah, Madelynn,
Brendanovi, Brittney a Brianne.*

Charleston, Južná Karolína

Loggerhead

PROLÓG

BREHY OSTROVA GUN CAY, JAMAJKA, 1720

V diaľke zaduneli delá.

Bum! Bum!

A potom spolu s miznúcim svetlom salvy unavene stíchli.

Zavýjal vietor a modrofialovú oblohu pretínali blesky. Vrcholila búrka. Na dvíhajúcu sa provu lode bubnoval dážď.

Posádka bojovala s plachtami, ozývali sa nervózne výkriky. Príkazy. Nadávky. Modlitby.

Revenge zdolala mohutnú vlnu, no potom sa do nej zaprela ďalšia a loď sa hlboko naklonila na ľavý bok. Zastenali trámy. Panicky sa rozkričali hlasy.

Pirátska loď sa neprirodzene rozvibrovala, akoby sa mala o chvíľu potopiť.

Plynuli sekundy. Večnosť.

A potom sa *Revenge* blahosklonne zhupla do vodnej priehlbiny. Ukryla sa pred zúriacou víchricou a opäť sa začala zdvíhať.

Paluba sa vrátila do horizontálnej polohy.

Výkriky prepukli v hrubý smiech, euforické vzrušenie všetkých, ktorých to hodilo späť na palubu. Búchali sa do chrbtov. Úškrny sa šírili ako mor.

Medzi všetkými, okrem jednej.

Drobnej postavy schúlenej v zadnej časti paluby zvierajúcej za bradlie lode. Bola úplne premočená. Vietor jej rozvieval vlasy, prenikal pod sukňu, šatku a zamatovú vestu.

Nemohla sa sťažovať. Smrtiaca búrka zahнала *Revenge* do bezpečia.

Jej oči plné úzkosti skenovali rozbúrený horizont. Pátrali po nepriateľských plachtách. Dúfajúc, že ich nezhliadnu.

Revenge zdolala ďalšiu mohutnú vlnu.

A boli tam. Trojica čiernych prenasledovateľov na pozadí ťažkých čiernych mrakov.

Dve šalupy podobné *Revenge*. Nič, čo by nezvládli. Problémom bola tretia loď.

Anglická.

Fregata.

S tridsiatimi delami.

Bullocks.

Posádku Calico Jacka tvorili dobrí bojovníci, piráti, ako majú byť. Ale pre takúto vojnovú loď neboli súperom.

Revenge bojovala o vlastný život.

O chvíľu si žena všimla, ako námorníci prenasledujúcich lodí zmätene behajú po palubách a horúčkovo podkasávajú plachty.

Trojica lodí zmenila kurz a kolísavo sa vzdalovala.

Keď sa mohutná fregata otáčala, vypálila z boku posledný raz. Bezzubé gesto. Priveľká vzdialenosť.

Žena sa konečne usmiala.

Približujúca sa búrka odradila kráľovskú flotilu od honby.

Odlahlo jej, ale iba na krátko. Vynorili sa ďalšie obavy.

Únik si vybral svoju daň.

Revenge bola v centre zúriacej búrky.

Anne Bonnyová sledovala tresk kolosálneho príboja. Jackova posádka sa vyhla katovej šibenici, ale posledné slovo malo more.

Museli riskovať. Nemali si z čoho vyberať. Určite nie po tom, ako sa zaplietli s britskou hliadkou. Úprimne povedané, Anne prekvapilo, že *Revenge* opäť unikla kolonialistom.

Tento rok už po tretí raz. Sieť sa sťahuje.

Pred niekoľkými týždňami zahнала domobrana mestečka Charles Town *Revenge* do úzkych, keď kotvila na bahamskom pobreží. Jackova posádka sa zobudila po prehýrenej noci s príšernou náladou. Bojovali najlepšie, ako v tej chvíli vedeli, ale miestni aj tak zatlačili *Revenge* ku skalám. Unikla iba o vlások.

A teraz pokúšali osud v divokých vodách.

Anne sa pošmykla, preto si radšej ovinula ruku okolo zábradlia.

Taká unavená. Unavená z večného utekania.

Na chvíľu privrela oči. Neočakávane sa jej premietol obraz Smejúceho sa Peta, jeho telo rozdrvené guľou z britského dela.

Otvorila viečka.

Tentoraz zachránila *Revenge* búrka. Klimatické šťastie. Ako dlho im bude šťastena naklonená?

V poslednom čase sa Anne v hlave čoraz častejšie objavovala šibenica.

Zostalo nás tak málo.

Videla tváre, pripomínala si mená.

Steda Bonnetta chytili na Myse Fear River, obesili ho na White Pointe v Charles Towne. Rich Whorley si zmýlil člny domobrany s obchodnými loďami a zaplatil za to životom. Charlesa Vaneho obesili na Gallows Pointe, ani nie tridsať míľ odtiaľto.

Dokonca ani Čierna Brada už nežil, zabili ho v bitke pri pobreží Karolíny.

Iba Jack to nechce vidieť.

Anne zdvihla zrak k hlavnému sťažňu, kde sa prudko trepotala jeho vlajka. Biela lebka a dve prekrížené šable na čiernom pozadí.

Podľa Calico Jacka dávala zástava všetkým najavo, že je stále pripravený bojovať.

Myslí si, že môžeme navždy zbíjať. Aj keď nás budú odstreľovať, loď po lodi.

Anne zatriasla hlavou.

Iní kapitáni to pochopili. Čierny Baronet Roberts a Dlhý Ben sú práve na úteku. Zvyšok by ich mal nasledovať. V Karibiku rástla koloniálna moc. Viac admirálskych lodí. Viac vojakov. Viac kontrol.

Zlatý vek pirátov sa blížil ku koncu. Každý to vedel.

Náš spôsob života sa končí. Ale ja sa chytiť nedám!

Anne tuho premýšľala. Bola rozhodnutá.

Pustila sa zábradlia a rozbehla sa stredom lode. Rokmi na mori sa adaptovala, dokázala sa prechádzať po rozkývanej palube. Dážď jej búšil do hlavy a pliec. Skočila cez poklop do podpalubia.

Tma. Vlhko.

Vnútro strážiili dvaja piráti. Pri jej príchode zdvorilo odstúpili. Anne Bonnyovej sa nikto nepostavil do cesty. Nemusela sa nikoho pýtať, keď chcela ísť pozrieť nahonobený poklad.

Búrka dunela. *Revenge* sa triasla až v kýle. Anne si to nevšímala. Poprosila chlapov, aby jej otvorili nahrubo otesané dvere, vošla dnu a zavrela za sebou. Bola sama. Vzácný luxus pri pobyte na zaoceánskej lodi.

Vošla do preplnenej miestnosti. Na stenách viseli vrecia s vlnou a tabakom natlačené popri sudoch s olejom a obrovskými barelmi rumu. Na boku trupu bola prišraubovaná pevná debna po okraj naplnená zlatými a striebornými mincami.

Zvyšok priestoru vyplňali rôzne predmety. Dve kožené stoličky. Španielske brnenie. Šperkovnice plné rubínov. Debny s anglickými mušketaami. Súbor ornamentálnych mosadzných svietnikov.

Piráti vezmú všetko, čo má hodnotu.

Anne sa smutne usmiala. Táto časť práce jej bude chýbať.

Ale chcela prežiť.

Rozhodnutá odsunula kôš s parfumami a dvomi truhlicami ženských šiat a odhalila drevenú debnu s mohutnou kovovou zámkou.

Neotvorila ju. Nepotrebovala. Vedela, čo je vnútri.

Jack, toto je moje. Zvyšok je tvoj.

Kde to však ukryť?

Nadvihla obočie.

A potom sa jej na tvár vrátil úsmev. Tentoraz širší.

Fantastické.

Bude to chcieť trpezlivosť, to vedela, a šťastie. Ale oboch mala dosť. A čo ostatní?

Anne sa uškrnula. Bože, milovala pirátstvo.

Jack je blázon. Musím hovoriť s Mary. Zajtra.

Potešená odvahou svojho plánu sa vrátila úzkou pasážou a po rebríku sa vydriapala späť na hlavnú palubu. Zúriaca búrka ju takmer prehodila cez zábradlie.

Nastala noc. *Revenge* unikala v totálnej tme. Anne sa užasnu-to držala zábradlia. Muži okolo nej zápasili s lanami a plachtami.

Sledovala vlniaci sa oceán, tentoraz nezvyčajne pokojný. Rozhodla sa. Všetko bude dobré.

Myslou je prebehli dve vety.

Truhlica je moja. Nech je Boh milostivý k tomu, kto sa mi ju pokúsi ukradnúť.

Revenge si to šinula nedozernou promenádou spenených vln s bielymi čiapkami.

Uháňajúc s Anne Bonnyovou k jej cieľu.

Na sever.

| OHROZENÍ

CVAK.

Elektrický príval, ako keď sa chytíte tretej koľajnice v tuneli metra.

Krv hučala, roztavený prúd ženúci sa žeravými žilami.

Boleť.

Zmätok.

Potom sila. Bez limitov. *Pudová.*

Pot explodoval z každého póru.

Dúhovky mi zaiskrili, zažiarili zlatom. Blýskajúce sa žlté kruhy obkolesili bezodné, atramentovočierne zreničky. Svet sa zostril do laserovo vycibrených detailov. Moje oči prebodávali ako dýky.

Zunelo mi v ušiach a potom sa sluch zdokonalil do nadzvukovej čistoty. Hlavu zaplnil biely šum. Úder. Dizonancia sa zmenila na symfóniu rozoznateľných zvukov oceánu.

Prebudil sa nos, rozohnal stopy po letnom vánku, šikovne identifikoval pobrežné vône. Soľ. Piesok. More. Nozdry pozorne skúmali jemné odtiene.

Roztriasli sa mi nohy a ruky, rozpálené uväznenou energiou, túžiace po voľnosti. V animálnom potešení som mimovoľne odhalila zuby.

Tie pocity boli také neuveriteľné, také silné, že som od potešenia zalapala po dychu. Chcela som ten pocit zažívať navždy. Aby sa nikdy neskončil. Nikdy sa nevrátiť späť.

Zvlčila som sa.

Vedľa mňa sa ksichtil Ben, tmavé oči pevne zažmúrené. Svaly napäté. Mocné telo sa mu chvelo, ako sa pokúšal zvlčiť čírou silou vôle. Nedarilo sa.

Takto to nefunguje.

Bola som ticho.

Kto som, aby som radila? Nakoniec, nerozumela som našim superschopnostiam oveľa viac ako Ben. Nevedela som sa ovládať o nič lepšie než on.

Odvtedy, čo som oslobodila vlčiaka.

Predpokladám, že sa čudujete, o čom točím. Alebo ste sa už rozhodli, že mi šibe, a pomaly z čítania tejto knihy cúvate. Ani sa nedivím. Pred niekoľkými mesiacmi by som urobila to isté.

Ale to bolo predtým, ako som sa zmenila. Predtým, ako mikroskopický votrelec upravil môj biologický softvér. Predtým, ako som vyspela, stala sa niečím viac. Niečím úplne novým. Niečím prapôvodným.

Poviem to v skratke.

Pred niekoľkými mesiacmi nás s kamošmi nainfikoval hrozivý supervírus. Ten mikroorganizmus bol umelý. Vyšiel priamo z tajného laboratória, kde ho vytvorili počas nezákonného experimentu. A vírus mal záľusť na ľudského bacilonosiča.

Prečo som mala to šťastie práve ja?

Všetko má na svedomí bezškrupulózný vedec doktor Marcus Karsten. Bol šéfom môjho otca vo Výskumnom inštitúte ostrova Loggerhead. V šialenej honbe za prachmi skrížil dva typy parvovírusu, čím sa mu podarilo vytvoriť nový druh prenosný na človeka. Nanešťastie sme ho chytili od vlčiaka menom Cooper, na ktorom Karsten robil svoje pokusy.

Nie, nechcem sa začať rozčuľovať.

No, takže niekoľko dní som bola chorá.

Všetci sme boli.

A potom sa začali diať čudné veci.

Môj mozog rupol ako gumička. Zmysly mi začali šalieť.

Niekedy som strácala kontrolu, neschopná potlačiť náhle živočíšne inštinkty.

Trhala som surové hovädzie mäso.

Striehla na škrekča v kletke.

To isté moji kamoši.

Keď toto prešlo, hlboko v jadre sme boli navždy premenení. Brutálny patogén premiešal náš bunkový program. Prepísal náš genetický kód. Vĺčia DNA sa nabúrila medzi moje ľudské chromozómy a usalašila sa tam.

Nie je jednoduché žiť s vlčimi inštinktnými v tej dvojitej špirále.

Ale naša situácia má aj isté... *výhody*.

Budem úprimná. Máme špeciálnu moc. Nadľudské schopnosti. Skryté, ale veľmi skutočné. Počujete dobre.

Sme veľmi vzácní. Lepšie povedané, boli by sme, keby sme mohli o tom niekomu povedať, čo nemôžeme. Určite nie dovtedy, pokiaľ nechceme byť súčasťou prednášok o ľudskej anatómii. Bodka.

Túto silu nazývame „zvlčenie“. To najlepšie vystihuje naše pocity. Vnútri horím, myseľ sa borí a praská a potom *bum!* Moja sila začne pôsobiť.

Učím sa tieto schopnosti ovládať. Aspoň si myslím, že sa učím.

No dobre, *dúfam*, že sa to učím.

Kurník, rada by som vedela, čo to je.

Základ chápem. Po zvlčení mám super naštartované zmysly. Zrak. Čuch. Sluch. Chuť. Dokonca aj hmat.

Som rýchlejšia. Silnejšia.

Živšia.

Zvlčená vírusom.

Tak sa nazývame. Viráti. Zdalo sa nám vhodné dať si skupinový názov, keď sme sa stali genetickými mutantmi. Je to dobré pre psychické zdravie.

Viráti sú piati. Ja. Ben. Hi. Shelton. A môj vlčiak Cooper, samozrejme. Nakoniec, veď on bol pacient nula.

Celkový výsledok je taký, že my viráti dokážeme používať fyzickú silu vlkov. No nie vždy, kedy sa nám zachce. A niekedy sa zmena udeje neočakávane.

Popravde, v skutočnosti netušíme, čo sa nám stalo ani čo s tým máme robiť. Alebo čo sa stane.

Jedno je však jasné: sme iní. Monštrá. Nezaraditeľní.

A sme na to sami.